

Arrest

nr. 105 425 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Kafzar (Surkhi Parsa district van de provincie Parwan), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van origine te zijn. U zou 7 jaar geleden, na de dood van uw moeder, verslaafd zijn geraakt aan heroïne en hasj. Hoewel u sinds 2,5 jaar zou zijn gestopt met het innemen van drugs, zou u omwille van uw vroegere verslaving nog steeds niet terug aanvaard zijn door de mensen uit uw omgeving, ook niet door uw broer M.(...) A.(...), met wie u samenwoonde. Daarom zou u meestal thuis zijn gebleven en niet veel sociaal contact hebben gehad. Uw broer M.(...) zou vroeger militair zijn geweest, maar sinds het begin van de Karzai regering zijn activiteiten bij het leger hebben gestopt. Sindsdien zou hij in uw dorp zijn gebleven en zich hebben beziggehouden met de handel in dieren en het bewerken van jullie gronden. Op 18 sunbula 1390 (9 september 2011 Gregoriaanse kalender (GK)) zou hij vertrokken zijn naar het district Ghorband

(Parwan provincie) om daar zaken te doen. De volgende dag zou H.(...) M.(...) H.(...), een oudere van de regio, iemand naar uw dorp hebben gestuurd met de boodschap dat u naar zijn dorp Khow Kraiz moest komen. Eenmaal daar aangekomen zou M.(...) H.(...) u hebben verteld dat uw neef, commandant A.(...) Z.(...), hem had gebeld met de boodschap dat uw broer in Ghorband door de Taliban was meegenomen. Aangezien u zelf geen telefoon had, zou u in Khow Kraiz hebben gewacht totdat uw neef u terugbelde. Dit zou op dezelfde dag nog zijn gebeurd en hij zou u toen hebben bevestigd dat uw broer was ontvoerd. U zou uw neef hebben gezegd dat u in Ghorband klacht wou indienen naar aanleiding van uw broers ontvoering, maar A.(...) Z.(...) zou u dit hebben afgeraden, omdat hij mogelijks zelf door de overheid zou worden ondervraagd. Uw neef zou vóór de aanstelling van president Karzai immers nog Taliban commandant zijn geweest en na de val van de Taliban een tijdje een militaire rang hebben bekleed. Ook het feit dat hij nu geen overheidsfunctie meer had, zou hem hebben afgeschrikt om klacht in te dienen. A.(...) Z.(...) zou u hebben gezegd dat hij u zou terugbellen en u zou ondertussen in Khow Kraiz zijn gebleven. Twee dagen later, op 21 sunbula 1390 (12 september 2012 GK), zou uw neef u dan hebben teruggebeld, en hebben gezegd dat u niet veel kon doen. U zou echter het gevoel hebben gehad dat uw neef informatie voor u achterhield. Hij zou u immers niet hebben willen vertellen wat de Taliban tegen hem had gezegd en u vermoedt dat ze eigenlijk geheime militaire informatie van hem hebben gevraagd. Na het tweede telefoontje zou u nog steeds niet naar huis zijn teruggekeerd, aangezien uw neef had beloofd u te verwittigen indien hij iets van de Taliban zou vernemen. Ondertussen zou u via via hebben vernomen dat de Taliban 1 à 2 dagen eerder 's nachts naar uw dorp zou zijn gekomen. Uw dorpsgenoten zouden immers daarom het dorp hebben verlaten en naar Khow Kraiz zijn gevlucht. U zou ook hebben vernomen dat de politie daarna naar uw dorp zou zijn gekomen op zoek naar de Taliban en er hebben gemerkt dat er grote putten waren in verschillende tuinen. De Taliban zou in uw dorp, onder andere ook in uw tuin, verborgen wapens hebben gevonden en die hebben meegenomen. De politie zou ook op zoek zijn geweest naar u en uw broer M.(...) en al twee mensen van uw stam hebben meegenomen in verband met deze zaak. U zou er echter nooit weet van hebben gehad dat er wapens in uw tuin verborgen lagen. U besloot hierop zelf naar uw dorp terug te keren om met uw eigen ogen te zien of dit nieuws klopte. Op 22 sunbula 1390 (13 september 2012 GK) zou naar uw dorp zijn teruggekeerd en er hebben gezien dat er een grote put was in uw tuin en het huis was doorzocht. U zou uw geld hebben meegenomen en uit schrik om door de politie te worden opgepakt meteen uw dorp verlaten hebben richting Nimruz. De smokkelaar die uw broer omwille van problemen in de periode van het Talibanregime ooit naar Iran had gebracht, zou daar immers verblijven. Een dag later zou u Nimruz hebben verlaten met de smokkelaar. U zou uiteindelijk op 4 november 2012 in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op de volgende dag. Vanuit Griekenland zou u nog uw neef hebben opgebeld. Hij zou geen nieuws hebben gehad over uw broer, maar u wel weten te zeggen hebben dat de Taliban naar jullie huis was gekomen en wapens had meegenomen. Hij zou u gezegd hebben dat uw leven in Afghanistan in gevaar was en dat u niet meer mocht terugkeren. Nadien zou u onderweg zijn nummer zijn verloren en sindsdien zouden jullie geen contact meer hebben gehad. Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers te worden bemerkt dat uw asielaanvraag tal van vaagheden en onwaarschijnlijkheden bevat. Deze ondermijnen zodanig de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de politie en de Taliban in Afghanistan.

Vooreerst kunnen enkele vraagtekens worden geplaatst bij de omstandigheden van de ontvoering van uw broer M.(...) A.(...).

Zo beweert u bijvoorbeeld dat H.(...) M.(...) H.(...) iemand naar uw dorp had gestuurd met de boodschap dat u naar zijn dorp Khow Kraiz moest komen. Dat u er echter geen idee van blijkt te hebben wie die boodschapper is, mag verbazen. U zou immers met deze persoon van uw dorp tot Khow Kraiz hebben gewandeld, een afstand waarvan u meent dat het een uur stappen is (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 13-14). Verder kan, gezien uw verklaringen dat zij geen geld eisten, ook de vraag worden gesteld waarom de Taliban uw broer zouden hebben ontvoerd (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het idee dat zij dan daarenboven ook nog uw neef A.(...) Z.(...) op de hoogte zouden brengen van het feit dat zij dit hadden gedaan, doet de vraagtekens enkel toenemen (gehoorverslag CGVS, p. 5).

In dit licht uit u uw vermoeden dat de Taliban mogelijks militaire informatie wou verkrijgen van uw neef en uw broer, die allebei een militair verleden kenden (gehoorverslag CGVS, p. 14 en 17). Dat dit

echter louter een hypothese is, mag duidelijk blijken uit het feit dat u meermaals doorheen het gehoor verklaarde 'te denken' dat de Taliban 'misschien' dergelijke informatie aan uw neef en broer had gevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 13, 14 en 17).

Dat uw broer echter zou ontvoerd zijn omwille van zijn militair verleden is maar weinig aannemelijk. U meent in dit verband immers zelf dat hij sinds 2001 geen militaire activiteiten meer had uitgevoerd en dat hij sindsdien geen persoonlijke problemen meer heeft gekend omwille van zijn militair verleden (gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Uw verklaring hiervoor dat de Taliban nog maar sinds de laatste drie jaar opnieuw actief is in uw regio en dat u 'denkt' dat iemand uw broer heeft verklikt, is verder maar weinig overtuigend (gehoorverslag CGVS, p. 17). Bovendien verklaart u later in het gehoor dan weer dat de Taliban regelmatig naar uw regio kwam (gehoorverslag CGVS, p. 20). Verder weet u ook over het militaire verleden van uw neef A.(...) Z.(...) maar weinig concrete informatie te verschaffen (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Daarnaast baseert u uw vermoeden dat de Taliban militaire informatie wou van uw broer en neef op het feit dat de Taliban later, na de ontvoering, naar uw dorp zouden zijn gekomen en er wapens hebben meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook bij dit incident kunnen echter wat vragen worden gesteld.

Zo beweert u dat het nieuws van de inval van de Taliban in uw dorp u had bereikt via H.(...) M.(...) H.(...) die het nieuws op zijn beurt had vernomen van een vrouw die uw dorp was ontvlucht (gehoorverslag CGVS, p. 15). Dat u echter niet weet te zeggen wie die vrouw is, mag verbazen gezien uw verklaring dat er maar acht families in uw dorp wonen en gezien het feit dat u er zo goed als uw ganse leven hebt gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 3). Verder doet ook het feit dat u bij het horen van dit nieuws zonder meer informatie van uw dorpsgenoten te verkrijgen meteen naar uw dorp zou zijn vertrokken, ernstige afbreuk van de vrees die u beweert te hebben t.o.v. de Taliban en de politie. Dat u toen meteen naar uw dorp zou zijn vertrokken, wetende dat de Taliban en de politie er beiden in de buurt waren geweest, valt immers niet te rijmen met uw bewering dat uw vrees voor de Taliban en de politie zo sterk was dat die de basis vormde voor uw vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 23). Uw verklaring hiervoor dat uw relatie met uw dorpsgenoten niet goed was, is dan ook helemaal niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 15).

Ook wat betreft uw verklaringen over deze gevonden wapens zelf, kunt u maar weinig overtuigen. Zo meent u dat deze wapens vroeger door leden van de Hazari Wahda-partij aan de militairen werden gegeven en dus daarom ook aan uw broer M.(...) A.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer u dan wordt gevraagd of de bewoners van de twee andere huizen waar ook wapens werden aangetroffen ook ex-militairen waren, antwoordt u echter negatief en meent u dat er destijds niet enkel wapens bij militairen, maar ook bij gewone mensen werden verborgen (gehoorverslag CGVS, P. 20). Bovendien is het opvallend dat u meent nooit weet te hebben gehad van deze wapens, maar wel blijkt te weten hoe deze wapens in uw tuin terecht zijn gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Hiermee geconfronteerd geeft ook u geen valabele verklaring voor deze vaststelling (gehoorverslag CGVS, p. 19).

Daarnaast rijzen er ook heel wat vragen bij de manier waarop u beweert uit Afghanistan te zijn vertrokken. U meent in dit licht dat u, toen u naar uw dorp was teruggekeerd, meteen het geld dat u nog liggen had meenam en naar Nimruz vertrok (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dat u echter voordien nog niet met een smokkelaar zou hebben gesproken en in Nimruz meteen de smokkelaar zou hebben gevonden die uw broer ten tijde van het Talibanregime nog naar Iran zou hebben gesmokkeld, is maar weinig aannemelijk (gehoorverslag CGVS, p. 11). Dat u bovendien maar 3.200 U.S. dollar had en de smokkelaar meteen zou zijn akkoord gegaan u voor die prijs het land uit te smokkelen, hoewel hij normaal veel meer geld vraagt, is ook uiterst bedenkelijk (gehoorverslag CGVS, p. 11-12).

Als er gezien bovenstaande argumentatie alsnog geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, quod non, kan nog steeds de vraag worden gesteld waarom u problemen met de Afghaanse politie of de Taliban zou moeten vrezen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

U blijkt immers helemaal geen militair of politiek verleden te hebben, was niet op de hoogte van de aanwezigheid van de verborgen wapens in uw tuin en was heel wat jonger dan uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 6, 8 en 19). Uw verklaring dat u door de politie kon worden beschuldigd van wapenhandel met de Taliban is – aangezien de Taliban de wapens bij een inval in uw dorp zouden hebben meegenomen – ook maar weinig waarschijnlijk (gehoorverslag CGVS, p. 21). Bovendien dringt zich in dit verband ook de vraag op hoe de politie kon weten dat de Taliban effectief wapens had gevonden in jullie dorp, aangezien zij enkel achteraf gezien zouden hebben dat er putten waren in sommige tuinen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Uw verklaring hiervoor dat iedereen weet dat er in Afghanistan wapens in de tuin worden verborgen en dat er 'waarschijnlijk' ook 'één of ander bewijsstuk' was gevonden (gehoorverslag CGVS, p. 21), kan maar weinig overtuigen.

Wat uw vrees voor de Taliban betreft, blijkt uit uw verklaringen dat uw neef sinds de ontvoering van uw broer slechts één keer door de Taliban zou zijn gecontacteerd en sindsdien niet meer (gehoorverslag CGVS, p. 22). Bovendien zou de Taliban reeds in uw dorp zijn binnengevallen en daar de wapens hebben meegenomen en zouden zij door de politie worden gezocht (gehoorverslag CGVS, p. 13). Er is dan ook geen enkele grond om aan te nemen dat zij nu nog steeds naar u op zoek zouden zijn of naar uw dorp zouden terugkeren. Uw verklaring dat niet enkel u, maar het ganse dorp de Taliban vreemde, doet dan ook verder afbreuk aan het idee dat u een persoonlijke vrees zou koesteren voor deze groepering (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Gezien bovenstaande bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Wat ten slotte uw vrees betreft ten opzichte van een terugkeer naar uw dorp en de Afghaanse gemeenschap omwille van uw vroegere drugsverslaving (gehoorverslag CGVS, p. 23), dient te worden bemerkt dat dit probleem buiten het toepassingsgebied valt van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Dit probleem houdt verder ook geen verband met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U legt verder geen documenten neer die uw asielrelaas kunnen ondersteunen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan meer bepaald in het district Surkhi Parsa te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de situatie in de provincie Parwan als 'veel stabiel' wordt omschreven, in vergelijking tot andere omliggende provincies rond Kabul. Alhoewel er zich in gebieden waar er een Pashtoun-meerderheid is nog problemen kunnen voordoen, blijft het in de andere districten van Parwan rustig. Betreffende het district Surkhi Parsa bleek het aantal incidenten gedurende de periode van verslaggeving beperkt te zijn. De enkele aanslagen die plaatsvonden betroffen in hoofdzaak doelgericht geweld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Surkhi Parsa van de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 62 juncto artikel 39/82 § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft aan die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Door de bestreden beslissing zal verzoeker worden teruggestuurd naar zijn thuisland Afghanistan. Nochtans is verzoekers land sinds de inval van de Verenigde Staten in oorlog verweekeld. De veiligheidssituatie is, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen volgens zijn appreciatiemarge beweert, absoluut niet veilig voor de onderdanen van Afghanistan en meer in het bijzonder voor deze uit de provincie Parwan. Verschillende mensenrechtenrapporten spreken dit immers tegen. Verzoeker verwijst hierbij naar een rapport van Human Rights Watch en enkele persartikelen. Verzoeker terugsturen naar zijn thuisland zou er dan ook op neerkomen hem bloot te stellen aan foltering, terwijl artikel 3 EVRM waarborgt dat niemand kan worden blootgesteld aan menonwaardige behandelingen. Een bevel tot uitwijziging is in strijd met artikel 3 EVRM van zodra er ernstige aanwijzingen van een mogelijke schending zijn. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gaat er maar vanuit dat de toestand in de provincie Parwan veilig is. Gelet op de ernstige aanwijzingen van foltering had hij echter een actuele studie dienen te doen alvorens een oordeel te vellen.

3.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van Human Rights Watch en twee persartikelen.

3.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegt omtrent de ontvoering van zijn broer; (ii) hij zich slechts baseert op vermoedens dat de taliban mogelijks militaire informatie wou verkrijgen en het niet aannemelijk is dat de broer van verzoeker zou zijn ontvoerd omwille van zijn militair verleden; (iii) verzoeker niet weet via wie het nieuws van de inval op het dorp door de taliban bij H. M. H. terecht kwam; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker hierop meteen naar zijn dorp zou zijn getrokken, terwijl hij stelt te vrezen voor de taliban en de politie; (v) verzoeker niet aannemelijke en incoherente verklaringen aflegt omtrent de gevonden wapens en meent nooit weet te hebben gehad van deze wapens, terwijl hij wel blijkt te weten hoe deze wapens in zijn tuin zijn terechtgekomen; (vi) geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop verzoeker beweert een smokkelaar te hebben gevonden en Afghanistan te hebben verlaten; (vii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zelf een persoonlijke vrees dient te koesteren voor de taliban of de Afghaanse politie; (viii) de vroegere drugsverslaving van verzoeker buiten het toepassingsgebied valt van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en geen verband houdt met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming; (ix) inzake subsidiaire bescherming de veiligheidssituatie in het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan moet worden beoordeeld, waar verzoeker van afkomstig is en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat concrete elementen aan te halen die de gedane specifieke vaststellingen, die allen steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze werden uitgewerkt in de bestreden beslissing, kunnen weerleggen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die pertinent zijn en allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

3.6. Verzoeker doet geen enkele moeite om in te gaan op de concrete motivering van de bestreden beslissing, waarin aan de hand van verscheidene vaststellingen gesteld wordt dat verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig is en beperkt zich slechts tot te stellen dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

3.7. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op verzoeker. In het licht van de hierboven beschreven ongeloofwaardigheid van het asielrelaas toont verzoeker niet aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet loopt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (nl. Subject Related Briefing (SRB), "Afghanistan", "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en SRB, "Afghanistan", "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. De veiligheidssituatie in het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan is blijkens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier echter rustig. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De door verzoeker neergelegde persartikelen kunnen deze objectieve informatie geenszins weerleggen. Het artikel getiteld "geen verbetering veiligheid Afghanistan" heeft immers enkel betrekking op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en niet omtrent de toestand in het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan. Het artikel getiteld "Doden bij koranprotest Afghanistan" heeft betrekking op incidenten ten gevolge de protesten tegen verbranding van korans begin 2012; het toont echter geenszins aan dat er in het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker neergelegde rapport van Human Rights Watch heeft betrekking op de situatie van gedetineerden en is dan ook niet dienstig.

3.8. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.9. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen

redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF